

Î N C H E I E R E

02 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Galina Stratulat
Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Serviciul Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al Ministerului Afacerilor Interne,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Fedorișin Vladimir împotriva Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la încasarea restanței a indemnizației de eliberare din serviciu, penalității și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 iunie 2016 prin care a fost respins apelul declarat de Serviciul Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al Ministerului Afacerilor Interne și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 12 februarie 2016, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă :

La 25 septembrie 2015 Fedorișin Vladimir a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la încasarea restanței indemnizației de eliberare din serviciu, penalității și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că prin ordinul Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al Ministerului Afacerilor Interne nr.40 din 27 martie 2015 a fost concediat din serviciu, iar în baza art. 29 alin.(1) lit.(f) al Legii Serviciului Protecție Civilă și Situații Excepționale, i-a fost calculată o indemnizație unică de concediere, în mărime de 106 050 lei.

Susține că, deși, conform art.143 alin.(1) lit. a) Codul muncii, în caz de încetare a contractului individual de muncă cu un salariat care continuă să lucreze pînă în ziua eliberării din serviciu efectuarea achitărilor se face în ziua eliberării, în privința dînsului aceste prevederile legale nu fost respectate.

Astfel, menționează reclamantul că din suma calculată inițial în mărime de 106 050 lei, la data de 30 aprilie 2015, i-a fost achitată suma de 40 795,72 lei, și prin ordinul nr. 454 din 22 iunie 2015 i-a fost achitat suma de 53508,51 lei, iar diferența sumei în mărime de 11 745 lei, i-a fost reținută ca impozit pe venit.

Consideră reclamantul reținerea sumei menționate drept ilegală, deoarece la momentul emiterii ordinului de concediere din 27 martie 2015, indemnizația de concediere stabilită de lege conform art. 20 lit. g) era sursa de venit neimpozabilă, iar, la data de 12 aprilie 2015, lit. g) al art. 20 Cod fiscal, a fost abrogat și acest tip de venit a devenit impozabil.

Astfel, este de părerea că pîrîtul la reținerea impozitului pe venit din suma calculată conform ordinului din 27 martie 2015 a aplicat tendențios și eronat legislația și a ignorat prevederile art. 6 alin. (1) din Codul civil, care reglementează acțiunea în timp a legii civile.

Totodată, indică reclamantul că întrucît angajatorul nu i-a achitat la timp și integral plățile cuvenite, prin prisma art. 330 alin. (2) din Codul muncii, urmează să-i achite suplimentar pentru fiecare zi de întârziere 0,1 la sută din suma neplătită în termen, ceea ce constituie 5 594, 84 lei.

Solicită, încasarea din contul Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al MAI în beneficiul său a datoriei restante pentru indemnizația unică de concediere în sumă de 11 754 lei, plății suplimentare pentru fiecare zi de întârziere în mărime de 5 594, 84 lei și cheltuielile de judecată.

Prin hotărîrea Judecătorei Centru mun. Chișinău din 12 februarie 2016 acțiunea a fost admisă parțial, fiind încasat din contul Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al Ministerului Afacerilor Interne în beneficiul lui Fedorișin Vladimir suma de 11 745 lei cu titlu de indemnizație restantă de eliberare din serviciu, suma de 5 593,70 lei cu titlu de penalitate și suma de 1 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru asistență juridică, în rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 iunie 2016 a fost respins apelul declarat de Serviciul Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al MAI și menținută hotărîrea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la ordinul Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al MAI nr. 40 din 27 martie 2015 a reținut legalitatea concluziilor primei instanțe privind temeinicia pretențiilor lui Fedorișin Vladimir de încasare a indemnizației la eliberarea din serviciu și a remarcat că odată ce Fedorișin Vladimir a fost eliberat prin ordinul Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al Ministerului Afacerilor Interne în temeiul art.29 alin.(1) lit. f) din Legea Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale nr.93-XVI din 05 aprilie 2007, ultimului urma a fi acordată indemnizația unică de concediere în mărime de 15 solde lunare, echivalentul sumei de 106 050 lei.

A mai reținut instanța de apel că întrucît, la data de 30 aprilie 2015, lui Fedorișin Vladimir i-a fost achitată suma de 40 785,72 lei și la 22 iunie 2015 suma de 53 508,51 lei, prima instanță corect a reținut că pîrîtul urma să achite lui Fedorișin Vladimir suma de 106 050 lei, pe cînd a achitat doar suma de 94 304,23 lei.

Totodată, instanța de apel cu referire la prevederile art. 6 din Codul civil, a constatat că deoarece Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 71 din 12 aprilie 2015 prin care s-a abrogat art. 20 lit. g) din Codul fiscal a intrat

în vigoare la data de 01 mai 2015, aceasta produce efecte numai pentru faptele și actele savârșite după data intrării în vigoare a acesteia, concluzionând că la data concedierii reclamantului - 27 martie 2015, indemnizația pentru concediere se regăsea în categoria surselor neimpozabile, și nu urma a fi impozitată din care motiv reclamantul este îndreptățit atât la plata sumei de 11 745 lei cu titlu de restanță la indemnizația de concediere, ca sursă de venit neimpozabilă, cât și la încasarea penalității pentru fiecare zi de întârziere.

La 28 iulie 2016, Serviciul Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al MAI a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă ca neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii și a examinat superficial circumstanțele cauzei, din care motiv hotărârea emisă contravine normelor de drept material și procedural.

În mod special, atenționează că decizia instanței de apel nu corespunde tuturor normelor de drept și nu răspunde în mod sigur și expres la toate obiecțiile formulate în procesul examinării cererii de apel, circumstanțe în care se conturează încălcarea normelor de drept material și de drept procedural, și care în conformitate cu art. 432, 445 alin. (1) lit. b) CPC, servesc temei de declarare a recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 28 iulie 2016, împotriva deciziei instanței de apel din 07 iunie 2016, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Serviciul Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al MAI este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Serviciul Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al MAI nu se încadrează în temeiurile prevăzute la

art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC or, recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Serviciul Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al MAI asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Serviciul Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al MAI ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Serviciul Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al Ministerului Afacerilor Interne se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Galina Stratulat

Ion Druță